

Arrest

nr. 169 329 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster doet op 29 februari 2016 een huwelijksaangifte in de gemeente Bilzen.

Op 2 maart 2016 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 mei 2016 adviseert het openbaar ministerie de weigering van het voorgenomen huwelijk omdat het voornemen niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Op 9 mei 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Bilzen het huwelijk te voltrekken.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: O.

voornaam: H.

geboortedatum: 01.01.1978

geboorteplaats: AIT YAAZEM

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 02.03.2016.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de burgerlijke stand van Bilzen samen met een man van Belgische nationaliteit (B., M. M. °02.02.1954). Op 29.02.2016 werd aan betrokkenen een huwelijksverklaring afgeleverd. Aan betrokkene werd op 02.03.2016 een bevel om uiterlijk op 01.04.2016 het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13 van 02.03.2016). Op 09.05.2016 weigerde

de burgerlijke stand van Bilzen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Tongeren dd. 03.05.2016 nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Zowel betrokkene als Dhr B. M M (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke

samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van het huwelijk.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

Het voorgenomen huwelijk dat betrokkene wenst te laten voltrekken werd door de gemeente Bilzen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering om het huwelijk te voltrekken vormt een contra-indicatie inzake het

bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat Dhr B. M. M. (...) geboren op 02.02.1954 niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 02.03.2016.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging en van het redelijkheidsbeginsel. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

4.3.2.2 Beoordeling

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de

bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster, die weliswaar beweert dat de motivering niet afdoende is, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingen en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

Verzoekster verwijst naar de omzendbrief van 17 augustus 2013 en de opschorting van de uitvoering van het bevel tot de dag dat de ambtenaar van de burgerlijke stand een weigeringsbeslissing neemt i.v.m. de huwelijksaangifte. Verzoekster kan niet worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel.

Los van de vraag of de omzendbrief van 17 augustus 2013 een bindend karakter heeft, kan worden gelezen in de omzendbrief dat een huwelijksaangifte de uitvoerbaarheid van een bevel niet opschort of verhindert dat na de huwelijksaangifte een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De opschorting heeft enkel betrekking op de gedwongen tenuitvoerlegging van een afgegeven bevel.

Verzoekster betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name zonder een geldig visum. In de bestreden beslissing wordt gesteld "*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum*" en "*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten die haar werd betekend op 02.03.2016.*" Verzoekster betwist niet dat zij onregelmatig in België verblijft noch dat zij reeds eerder werd bevolen om het grondgebied te verlaten, maar hieraan geen gevolg heeft gegeven. Het is dan ook op het eerste zicht niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde daar uit afleidt "*Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie*" en vervolgens besluit dat het noodzakelijk is om verzoekster zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. Verwerende partij kan met toepassing van artikel 74/11, §1, 2° Vreemdelingenwet het tweede bevel bovendien gepaard laten gaan met een inreisverbod. Verzoekster toont geen onwettigheid in verband met de gedwongen terugleiding en de afgifte van een inreisverbod aan door te verwijzen naar de omzendbrief.

Prima facie wordt geen schending van het motiverings- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Verzoekster betoogt verder dat op het moment van de betekening van de bestreden beslissing de beroepstermijn tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand nog liep. Verzoekster stelt dat zij inmiddels een beroep heeft aangetekend. Zij meent dat uit de bewoordingen van de omzendbrief blijkt dat niemand tijdens de behandeling van de huwelijksaangifte van het Belgisch grondgebied mag worden verwijderd. De behandeling van de huwelijksaangifte stopt niet bij de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. De bevoegde familierechter zal oordelen of er effectief sprake is van een schijnhuwelijk.

Wat betreft het beroep dat zou zijn aangetekend tegen de weigering van huwelijksvoltrekking door de ambtenaar van burgerlijke stand, bij de familierechtbank te Tongeren, merkt de Raad op dat ook zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van bevelen om het grondgebied te verlaten verhindert. Dit blijkt ook uit de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf. Daarin wordt gesteld dat de gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten dat een vreemdeling betekend werd en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;
- het einde van de termijn van 6 maanden die bedoeld wordt in artikel 165, § 3, van het Burgerlijk Wetboek;
- de dag na de voltrekking van het huwelijk of de verklaring van wettelijke samenwoning.

In casu wordt vastgesteld dat huwelijksvoltrekking werd geweigerd zodat de gemachtigde uitvoering kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen.

Prima facie toont verzoekster geen schending aan van de omzendbrief van 17 september 2013.

Verzoekster betoogt verder dat de stelling dat er geen aanwezigheidsplicht is onjuist. Zij meent dat steeds meer rechtbanken dergelijke dossiers slechts behandelen indien beide partijen aanwezig zijn.

Verzoekster beperkt haar betoog tot een loutere bewering en toont *prima facie* niet aan dat haar beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat zij zich door haar raadsman laat vertegenwoordigen. Inzoverre verzoekster de conclusie van de gemachtigde voorbarig noemt omdat zij ondertussen beroep heeft aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van huwelijksvoltrekking, gaat verzoekster er aan voorbij dat de gemachtigde tevens is nagegaan of het niet mogelijk is om het voorgehouden gezinsleven elders te ontwikkelen, wat betekent dat de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben noch aantoont dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in het land van herkomst. Het loutere feit dat de heer B.M. niet gedwongen kan worden om het Belgische grondgebied te verlaten maakt, aldus de gemachtigde, niet dat hij verzoekster niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. De gemachtigde benadrukt dat zowel verzoekster als de heer B.M. wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekster deze concrete motieven niet betwist noch weerlegt. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijken er evenmin op het eerste zicht uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat om in deze stand van zaken het recht op eerbiediging van het gezinsleven in België te handhaven.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft voor het overige geen enkele concrete verduidelijking waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending niet kan aangenomen worden.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008).

Verzoekster toont *prima facie* geen schending aan van artikel 47 van het Handvest.

Verzoekster betoogt dat het hoorrecht en artikel 41 van het handvest is geschonden doordat zij niet werd gehoord voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing. Zij zou vermeld hebben dat haar niet kan worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, nu deze werd afgegeven kort nadat zij een huwelijksaangifte had afgelegd. Bovendien zou zij vermeld hebben dat zij beroep zou aantekenen tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Daargelaten de vraag of verzoekster gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu dient er op te worden gewezen dat aan de verzoekster reeds op 2 maart 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Ook dit bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Aan de verzoekster werd toen een termijn van 30 dagen toegekend voor vrijwillig vertrek. De thans bestreden verwijderingsmaatregel werd getroffen op 1 juni 2016, dit is dus ruimschoots na het verstrijken van de verleende termijn voor vrijwillig vertrek. De verzoekster heeft tegen dit terugkeerbesluit geen enkel rechtsmiddel aangewend. Overeenkomstig artikel 8.1. van de Terugkeerrichtlijn moet de Belgische Staat dan ook de nodige maatregelen nemen om het terugkeerbesluit uit te voeren. In die optiek en in de gegeven omstandigheden is het horen van de verzoekster, die heeft berust in een eerder terugkeerbesluit en die de verleende termijn voor vrijwillig vertrek heeft overschreden zonder op enig ogenblik om welke reden dan ook te verzoeken om een verlenging van deze termijn en zonder nadien enige verblijfsaanvraag in te dienen, op het eerste gezicht slechts zinvol indien de verzoekster kan aantonen dat er zich in de tussentijd relevante omstandigheden hebben voorgedaan die de Belgische Staat er alsnog van zouden moeten weerhouden om de terugkeer van de verzoekster ten uitvoer te leggen. Verzoekster blijft ook hameren op het feit dat weigeringsbeslissing betreffende huwelijksvoltrekking onwettig is gezien zij een beroep zou hebben aangetekend bij de familierechtbank. Met dit betoog toont verzoekster echter niet aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. Integendeel, de gemachtigde heeft omtrent het gezinsleven geoordeeld dat dit geen terugkeer naar het land van herkomst verhindert. Bovendien geeft haar intentie om te huwen haar niet automatisch een recht op verblijf.

Verzoekster maakt verder *prima facie* niet met concrete gegevens aannemelijk dat deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met haar betoog maakt de verzoekster op het eerste gezicht geen schending van de door haar aangevoerde bepalingen aan.

De twee middelen zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

N. MOONEN